

[Socialministeren.]

ikke mere falsk, end at forskellige National-økonomer, deriblandt Professor Westergaard, som før af mig citeret, netop har sagt, at det var fuldkommen berettiget at kalde denne Lov en Lov om Folkeforsikring.

Angaaende Skalaen og den hele Række, som det ærede Medlem udtrykte sig, af takstmæssige Ydelser til Invalide- og Aldersrentenydere kan der naturligvis forhandles, det er klart, det er Enkeltheder.

Det ærede Medlem var særlig betænkelig ved Nedsættelsen af de 10 pCt. til 5 pCt., i Tilfælde af at man opsætter at ansøge om Aldersrente. Det ærede Medlem er jo klar over fra Forhandlingen tidligere, hvorfor man er gaaet fra de 10 til de 5 pCt. Jeg havde oprindeligt de samme Synspunkter som det ærede Medlem Hr. Krag, og naar jeg blev overbevist om, at man burde gaa til 5 pCt., var det ikke alene for at spare Penge, men ogsaa, fordi praktiske Folk, som er kendt med Forholdene, særlig ude i Landkommunerne, hævdede, at det i Virkeligheden kun var forholdsvis velstillede Folk, der kunde opsætte at søge Aldersrente til det 66—67—68de Aar, saaledes at Bestemmelsen i Praxis ikke havde den Virkning, som man troede. Jeg vilde imidlertid ikke gaa væk fra den, fordi jeg syntes, den havde en vis pædagogisk Betydning, og derfor gik jeg, som jeg allerede har fremstillet det tidligere, til en Mellemvej, idet jeg fastholdt Princippet, men gik ned fra 10 til 5 pCt.; men jeg er villig til at diskutere, om vi kan gaa op til de 10 pCt. igen — men det koster Penge.

Jeg har heller ikke noget imod at foretage en nærmere Prøvelse af det fradragssive Beløb. Det er klart, det hører ind under den rent saglige Overvejelse af Enkeltheder.

Jeg tror ikke, det bør staa uimodsiget, at man i København har ladet Lovén sove med Hensyn til Fortolkningen af Bestemmelsen fra 1927 om Nedsættelserne for de smaa Indkomster. Jeg mindes en Gang at have spurgt Borgmester Viggo Christensen om, hvordan denne Lov virkede, og han beklagede, at man var nødt til netop i København i mange Tilfælde at tage denne Nedsættelse strikte, medens man formentlig ikke gjorde det andre Steder. Hvis jeg husker denne Samtale rigtigt, er den

i hvert Fald ikke noget Bevis for, at der fra Magistratens eller Borgmesterens Side er udgaaet nogen Art af Instruks til dem; der administrerer Lovén, om ikke at rette sig efter den.

Den ærede Ordfører Hr. Krag endte saa med at sige, at Udgiftskravet var ganske urimeligt. Jeg har været inde paa det Spørgsmaal tidligere og sagt: Hvem er det, der fortæller ærede Medlemmer, hvad en Sociallovgivning skal koste; om den skal koste 100, 200 eller 250 Mill. Kr., kan det afhænge af andet end en saglig og nøgtern Undersøgelse af Forholdene i vort Samfund — jeg ved det ikke? Jeg begriber ikke, hvordan man kan ræsonnere som saa: Hvis Sociallovgivningen koster 225 Mill. Kr., er det forsvarligt; hvis den koster 245 Mill. Kr., er det uforsvarligt, saa er den for dyr. Der findes aldeles ikke noget virkeligt Udgangspunkt for, hvor meget den skal koste, udover en Undersøgelse af de forskellige Trangstilfælde, de forskellige Forsikringsgrene og en Beregning af, hvor mange der vil falde ind under den, og hvor meget man mener at kunne forsvare at nøjes med at yde, og derefter maa man saa tælle op, hvor stort Beløbet bliver.

Deri ligger aldeles ikke, at Udgiften netop behøver at blive 20 Mill. Kr. større, end den bliver i Øjeblikket. Det har jeg udtrykkelig sagt allerede tidligere, men jeg har gentaget det i Fremsættelsestalen, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven gjorde opmærksom paa. Jeg kan i det hele slutte mig til det ærede Medlems Referat af min gennem denne Tale udtrykte Villighed til at forhandle. Jeg udtalte jo derom, at jeg betragtede det, ikke mindst efter at Kronen var løsrivet fra Guldet, som en Nødvendighed, ogsaa af Hensyn til de trængende, at indføre prisregulerende Bestemmelser, der sætte Hjælpen i Forhold til det synkende eller stigende Prisniveau for Livsforbrødenheder.

Jeg er netop for Tiden ved at undersøge, hvad det med Hensyn til de Takster, der var foreslaaet af mig i 1929, egentlig vilde betyde i Øjeblikket at have en saadan Prisregulator, der gik ud fra Forholdene den Gang. Jeg er ikke i Stand til at sige det helt nøjagtigt, for jeg korresponderer stadig med Statistisk Département om det, men efter en foreløbig Op-